

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΚΘ'. ΑΘΩΣ γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο, κατά την τελευταία Κρητική επανάσταση, ο Μουρούζης πήγε έθελοντής και πολέμησε για την άπελευθέρωσι της ήρωϊκής Μεγαλονήσου.

Όλοι στην Κρήτη γνωρίζανε τον γενναίο πρίγκηπα, που καθάλλα άπάνω στο ώδραϊό άλογο του περνούσε σάν σάιτα τους κάμπους και σκαρφάλωνε στά θρασύλη θουνα σάν άγριοκάτσικο! "Έτυχες όμως να μη τον γνωρίζη σε κάποια συνάντησί τους ένας παλιός Κρητικός πολεμιστής κι' έτσι λίγο έλειψε να τον μαχαϊράση.

Με λίγα λόγια, τό επεισόδιό αυτό συνέθε ως έξης: Μιά μέρα, στό κρασπουλειό του Κολκοτρώνη, κάποιου Κρητικού τόσο γενναίου όσο και περίφημου κρασπατέρη, γλεντύσαν μαζί με τον ταβερναριή κάμποσοι Κρητικοί, όπλαρηγύγι οι περισσότεροι.

"Άξαφνα, μπήκε μέσα στό κρασπουλειό ο Μουρούζης μεθυμένος κι' αυτός κι' αλογάριαστα έξεστόμισε μία θαρειά θριασία στην παρέα που άναφεραμε.

"Ο παλιός Κρητικός πολεμιστής, που δέν τον ήξερε τό Μουρούζη, πήρε κατάκαρδα την προσβολή και τινάχτηκε άπάνω, κρατώντας στό χέρι την Κρητική μαχαίρα του.

—Διάλοε τασπεθαμένους σου!... φώναξε στό Μουρούζη και ώρμησε να τον μαχαϊράση.

"Ο πρίντζηπας, για τό Θεό! φώναξαν τότε οι άλλοι Κρητικοί.

Και προφτάσανε να κρατήσουν τον μανιασμένο φίλο τους.

"Ο Κρητικός, μόλις έμαθε ότι ο άνωθραπος που τον πρόσβαλε ήταν ο Μουρούζης, ο Ιππότης, ο άνοιχτόκαλλος λεβέντης που έκανε όταν έπινε άαυλογιαιές μικρού παιδιού, έπινε χαμογελώντας με αγαθότητα:

—Νά μου συμπαθήσης, κύριε πρίντζηπα! Δέν κάτexas ποιός είσαι...

Κι' έβαλε τη μαχαίρα του, που λίγο έλειψε να φασθό στο αίμα του Μουρούζη, στό θηκάρι της.

"Όταν ο Μουρούζης κερνούσε δέν ήθελε με κανένα τρόπο να δεχθό άντικέρασμα. Η συνήθειά του αυτή λίγο έλειψε να γίνει αίτια αίματηράς συμπλοκής μία μέρα, άν δέν έπεμβαίνανε οι φίλοι του.

Και να πώς συνέθε τό περιστατικό:

"Ένας από τους γνωστούς παλληκάρδες των Άθηνών δέχτηκε σ' ένα κέντρον που διασκεδάξε, μία όκα κρασί εκ μέρους του Μουρούζη και, σύμφωνα με τά έθιμα μας, θέλησε να άνταποδώσει τό κέρασμα. Ο Μουρούζης όμως δέν δέχτηκε τό κέρασμα και τότε ο Άθηναίος παλληκάρης, γεμάτος θυμό για την άκαταδεξιά του Μουρούζη, του φώναξε προκλητικώτατα:

—Άν έχεις παράδες, να τους θράσης, να πιής τό ζουμί τους! Τά λόγια αυτά εξαγρίωσαν τον Μουρούζη. Πετάχτηκε λοιπόν άπάνω μανιωμένος. "Άλλά κι' ο Άθηναίος κουτσασάκης πήδησε άμέσως δυό θήματα πίσω και με τό χέρι στη μέση περίμενε την επίθεσι του Μουρούζη.

Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Τά έπακόλουθα θα ήσαν τραγικά. Ετυχώς όμως μπήκαν στη μέση οι φίλοι και τών δυό και κατορθώσανε να τους συμψιδώσουν.

"Έτσι, άφου δοθήκανε κι' άπ' τους δυό έξηγησε, ο Μουρούζης κι' ο Άθηναίος παλληκάρης—άληθινός παλληκάρης—γλεντήσανε μαζί ως τό πρωτό.

Τόσο δέ πολύ εξετίμησε ο Μουρούζης την άνδρική στάσι του αντιπάλου του, ώστε τον πήρε στό σπίτι του και κοιμηθήκανε μαζί!

"Άφου κοιμήθηκαν τρείς-τέσσερες ώρες, ο Μουρούζης σηκώθηκε και ζύπνησε και τό φίλο του:

—Έ, σντροφε, σήκω!... Δέν έχουμε καιρό να χάνουμε!... Η Ζωή είναι πολύ σύντομη.

"Όταν σηκώθηκε άπ' τό κρεββάτι κι' έτοιμάστηκε ο Άθηναίος παλληκάρης, ο Μουρούζης τον έμπασε σ' ένα δωμάτιο, στό όποιο τους τάχους υπήρχαν πολλά ράφια γεμάτα μπουκάλες άπ' όλα τά ποτά τό κόσμου!

"Ο Άθηναίος παλληκάρης, που άγαπούσε τό πιωτό όσο κι' ο Μουρούζης, μπροστά στό θέαμα αυτό τάχασε, νόμιμος πώς θρικόταν στόν παράδεισο τών άνδρών του. "Ένώ όμως έθουάμαζε άμληπτος τά γαργαλιστικά ποιά της κάθας του Μουρούζη, ά-

κουσε άξαφνα έναν πυροβολισμό και γυρίζοντας πίσω είδε τον Μουρούζη να κρατά τό ρεβόλβερ του ψηλά, προς τό ταβάνι.

—Γιατί πυροβόλησες; ρώτησε κατάπληκτος τον Μουρούζη.

—Τώρα θα ίδη! τό άποκρίθηκε μ' ένα ανιγματικό χαμόγελο στό χέλιηλό ο πρίγκηπας.

Και πραγματικά, μόλις τελείωσε τό λόγο του, παρουσιάστηκε στην πόρτα ο ύπηρετής του, ό όποιος έπινε στόν κύριο του:

—Διατάξατε!

"Ο Μουρούζης του έδωσε διάφορες διαταγές και κατόπιν έξήγησε στό φίλο του:

—Τό πιστόλι είναι ό ηλεκτρικός μου κώδων! "Έτσι είδοποίη τό ύπηρετή μου. Τόν κάλεσα λοιπόν για να του πώ να μάς τουμάση να φάμε.

Και έπακολούθησε πράγματι γενναίο γλεντί!

"Ένα πρωτό ο Μουρούζης, κατακουρασμένος άπ' τό γλεντί της προηγούμενης νύχτας, άργησε να ζυπνήση και πήγε τουλό άργά στην ύπηρεσία του.

"Όταν γύρισε τό μεσημέρι στό σπίτι του, προσκάλεσε τον ύπηρετή του ίππέα και τον ρώτησε:

—Γιατί δέν με ζύπνησες νωρίς;

—Σέ ζύπνησα, κύριε άνθυπυλαρχε, αλλά δέν μ' άκουσες! δι-καιολογήθηκε ο ίππέας.

—Καλά! του έπινε τότε ο Μουρούζης. "Άλλη φορά όμως, άν δης πώς δέν ζυπνάω, να πάρης ένα μαστέλλο νερό και να μου τ' άδειάσης στό κεφάλι!

"Ο ίππέας χαμογέλασε.

—Άν δέν τό κάνης, χάθηκες! του έσπίαπε ο Μουρούζης.

Και τον διάταξε να φύγη.

"Ύστερα από κάμποσες μέρες, ο Μουρούζης πήγε στό σπίτι του στις 4 τό πρωτό και φώναξε τον ίππέα του:

—Πρόσζε! του έπινε. Θα πείσω να κοιμηθώ και πρέπει να με ζυπνήσης στις τέσσερες και μισή!... Άκούς;

"Ο ίππέας του Μουρούζη γνώριζε καλά τον κύριο του και στις 4 και μισή άκριβώς προσπάθησε να τον ζυπνήση:

—Κύριε άνθυπυλαρχε!... Κύριε άνθυπυλαρχε!... του φώναξε.

"Ο Μουρούζης όμως κοιμόταν θαυτάτα.

—Κύριε άνθυπυλαρχε, τέσσερεσήμιη ή ώρα! φώναξε πιο δυνατά ο ίππέας.

"Άλλά και πάλιν ο Μουρούζης δέν του άποκρίθηκε.

Τότε ο ίππέας ξαναφώναξε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του, για τελευταία φορά:

—Κύριε άνθυπυλαρχε!... Ξύπνα, αλλιώς θα κάνω έκείνο που μου έπες!... Άκούς!...

"Ο Μουρούζης όμως είχε τέτοιο ύπνο, που και κανόνια να πέφτανε δέν θα τον έγυπνούσαν.

Τότε ο ίππέας θγήκε από τον κοιτώνη του κυρίου του και εξαναγύρισε κρατώντας τό μαστέλλο, με τό όποιο πότησε τό άλογο του κυρίου του, γεμάτο με νερό. Άφου άφησε τό μαστέλλο κάτω στό πάτωμα, πλάι στό κρεββάτι του Μουρούζη, ξαναρίχσε να φωνάξη όσο μπορούσε δυνατώτερα στόν κύριο του:

—Κύριε άνθυπυλαρχε!... Ήρασα τό νερό!... Θα σηκωθής;...

"Ο Μουρούζης, ακίνητος τελείως σιωπούσε. Τότε ο πειθαρχικός στρατιωτής σήκωσε σοβαρώτατα τό μαστέλλο και τό άδειασε με μιάς άπάνω στό κεφάλι του άξιαματικού του.

Τό άποτέλεσμα ήταν κεραυνοβόλο. "Ο Μουρούζης τινάχτηκε από τό κρεββάτι του μανιασμένος κι' άρπάξε τη σπάθα του! Σίγουρα δέ θάσχιζε στά δυό τον άρελή ίππέα του, άν δέν πρόφτανε να φύγη και να κρυφθό σε κάποιο διαμέρισμα του σπιτιού.

Τό μεσημέρι όμως, όταν γύρισε σπίτι, άντελήφθη ότι ο ύπηρετής του ίππέας δέν είχε θγή ακόμα άπ' την κρυψώνα του.

—Έθγα έξω, θρε χαμένε! του φώναξε.

—Δέν θγαίνω, κ. άνθυπυλαρχε!... Θα με δείρης!... άπάντησε έκείνος.

—Έθγα, δέν σε δέρνω!

"Ο ίππέας, θέβασε πειά ότι δέν θα πάθαινε τίποτε, ζετρόπασε άπ' την κρυψώνα του κι' έπινε στόν άξιαματικό του:

—Έσθ δέν μούπες, κ. άνθυπυλαρχε, να σε ζυπνώω, με τό νερό του μαστέλλου;

—Βέβαια! του έπινε ο Μουρούζης. "Έκανες τό καθήκον σου! Και άφου έθγαλε άπ' την τσέπη του ένα εικοσιπεντάριο, πρόσθεσε:

—Νά, πάρε αυτό τό εικοσιπεντάριο και άλλη φορά να μη με ζυπνήσης με τό μαστέλλο.

